

Oslo, den 7. februar 2004, vedtak i sak 281-04

Klager: NN

Innklaget: Oslo Creditservice AS, Boks 2933 Solli, 0230 Oslo, sak 020841

Saken gjelder: Om klager hadde rimelig grunn til å få vurdert sine innsigelser rettslig før inndriving ble satt i verk

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.45.31525
Org.nr.: 971 317 612
www.klagenemnda.inkasso.no

1. Saksforholdet

Kravet refererer seg til kontrollavgift på kr. 700 ilagt den 01.07.04, og dertil senere inkassokostnader, på grunnlag av at klager hadde parkert på gjesteparkeringen i det borettslaget hvor klager bor.

I borettslagets husordensregler er det ikke angitt noe særskilt om gjesteparkeringen, men det heter:

Bilparkering er forbudt på borettslagets områder, unntatt på de dertil bestemte parkeringsplasser.

Den aktuelle parkeringsplass er merket med skilt hvor det er angitt et telefonnummer og hvor det står:

Gjesteparkering XXX brl. Kun på viste plasser

Klager fremmet i skriv 21.07.04 innsigelse mot kontrollavgiften overfor fordringshaver, som er et parkeringsselskap. Innklagede sendte inkassovarsel til klager 30.07.04. Den 04.08.04 sendte fordringshaver svar til klager hvor innsigelsene ikke ble tatt til følge under henvisning til at det ikke var tillatt for beboere å parkere på gjesteparkeringen uten gyldig parkeringsdispensasjon fra styret i borettslaget.

Klager sendte ny klage 09.08.04 som ble besvart av fordringshaver 11.08.04 hvor kravet ble fastholdt.

Innklagede sendte betalingsoppfordring 30.08.04, som ble etterfulgt av ytterligere påminnelser 27.09 og 27.10.04. Det var nå påløpt tungt salær med til sammen kr. 530 og med renter kravet var i alt på kr. 1.250,78.

Den 08.11.04 var klager i kontakt med innklagede på telefon, og ba da om telefonnummeret til Inkassoklagenemnda. Klager betalte 12.11.04, og sendte deretter klage til Inkassoklagenemnda 16.11.04 hvor det fremgikk at han hadde fått opplyst at parkeringsselskapet ikke var med i Parkeringsklagenemnda, hvor medlemskapet er frivillig.

2. Partene anfører

Klager har reist innsigelser mot selve kravet, og krever pengene tilbake. Årsaken til at han parkerte på gjesteparkeringen, var at han arbeidet om natten. Da han kom hjem om morgenen var det ikke plass til hans bil på de ordinære parkeringsplassene for beboerne. Han anfører at når det ikke var plass der, var den eneste utveien å parkere på gjesteparkeringen. Det er ikke nok informasjon på skiltet. Det står ikke noe om bot eller lignende. Han anfører videre at han aldri har mottatt noen informasjon om at det ikke er tillatt for beboere å parkere på gjesteparkeringen, eller at man må ha gyldig parkeringsdispensasjon fra styret. Klager bestrider også grunnlaget for inkassokostnader, under henvisning til at boten er gitt på feil grunnlag.

Innklagede fastholder at kravet er rettmessig, og fastholder også kravet på inkassokostnader. Innklagede har vist til fordringshavers svar på klagers innsigelser 04.08.04 om at det er ikke tillatt for beboere å benytte gjesteparkeringen, at den er for gjester. Om han likevel mener å ha behov for å benytte gjesteparkeringen, kan det bare skje med gyldig parkeringsdispensasjon fra styret. Etter klagers andre innsigelse 09.08.04, fikk klager omtrent likelydende svar. Etter dette svaret fikk ikke innklagede noen tilbakemelding fra klager. Innklagede anså etter dette tvisten som løst og iverksatte ordinær inkasso hvor inkassokostnader ble krevd.

3. Inkassoklagenemndas syn på saken

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Inkassoklagenemnda kan derfor ikke prøve det underliggende forhold mellom partene, det vil i dette tilfelle si om klager har krav på å få betalt tilbake selve kontrollavgiften. Nemnda kan bare prøve om det er grunnlag for inkassokostnader.

Etter inkassoloven § 17 andre ledd kan inkassokostnader ikke kreves når skyldneren hadde innsigelser som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivingen ble satt i verk. Terskelen for rimelig grunn er kommentert i Ot.prp. nr. 2 (1987-88) på side 121. Der sluttet departementet seg til merknadene fra Inkassolovutvalget, NOU 1983:8, på side 98:

Dersom det foreligger reell uenighet mellom partene, må det føre til at skyldneren ikke kan avkreves inkassosalær. Dette gjelder uansett om det hersker uenighet om juss eller faktum. Ved ordet ”vurdert” har utvalget ment å understreke at det ikke skal settes for store krav til innsigelsens vekt og dessuten at det er inkassators og eventuelt fordringshavers plikt til å vurdere innsigelsene. Ved avgjørelsen av om innsigelsene er av en slik art at skyldneren har rimelig grunn til å få dem vurdert, har bl a følgende momenter vekt:

- hvor god grunn hadde skyldneren til å tro at innsigelsene var eller kunne være holdbare?
- hvor uholdbar var i seg selv innsigelsen?
- hvilken mulighet hadde skyldneren til å avklare spørsmålet selv, eller selv sørge for at det ble avklart?

Som anført i pkt 8.5 er det domstolene som i siste instans må avgjøre om fordringshaveren skal tilkjennes saksomkostninger og inkassosalær. Det skal mindre til før han mister kravet på inkassosalær enn kravet på saksomkostninger. I denne sammenhengen er det særlig innsigelsenes holdbarhet det er tenkt på. Regelen er i overensstemmelse med det utvalget antar er gjeldende rett i dag (ulovfestet).

Klagers innsigelser retter seg mot gyldigheten av kontrollavgiften og er av generell art: Det var ikke skiltet godt nok, og det forelå ikke tilstrekkelig informasjon om sanksjoner i form av kontrollavgift dersom andre enn gjester parkerte på gjesteparkeringen.

Når man parkerer på skiltregulert privat område inngår man en avtale, en såkalt masseavtale, hvor forpliktelser oppstår i og med selve parkeringen. Innholdet i forpliktelsen må klarlegges gjennom tolking.

Forbrukermyndighetene og parkeringsbransjen har utarbeidet standardvilkår for privat parkeringshåndhevelse. Disse håndheves/forvaltes av Parkeringsklagenemnda overfor de selskapene som har sluttet seg til nemnda. Under kapittel 3 om ”informasjon på parkeringsstedet” heter det i punkt 3.1 om skilting og oppmerking:

Skilting og oppmerking skal utføres slik at en normalt oppmerksom fører vil forstå sine rettigheter og plikter for parkering på gjeldende område. Parkeringsvilkårene skal presenteres for fører før han/hun kan bli bundet av disse parkeringsvilkårene.

Under kapittel 5 om ”sanksjonsmidler” heter det i punkt 5.1:

Eventuelle sanksjoner ved brudd på parkeringsvilkårene skal stå i rimelig forhold til bruddets art. Det skal alltid klart opplyses om hvilke sanksjonsmidler fører av motorvognen kan risikere ved brudd på parkeringsreglene.

Fordringshaver, som er et parkeringsselskap, er ikke medlem av Parkeringsklagenemnda. Inkassoklagenemnda legger likevel til grunn at Parkeringsklagenemndas standardvilkår er i samsvar med hva man ellers følger av en tolking og utfylling av avtaleforholdet. Det vises til Geir Woxholth, Avtalerett, 5. utgave, på side 193 følgende hvor han på side 194 gjengir en svensk høyesterettsdom hvor vilkårene om

kontrollavgift fremgikk klart av skiltingen. Dommen er ansett for å være i samsvar med det som følger av norsk rett.

Skiltets ordlyd er sitert ovenfor. Selv om parkering fremstår som et knapphetsgode mange steder, og det er et klart behov for regulering, må det stilles krav om at skiltingen er tydelig når det gjelder sanksjoner ved overtredelse, et krav som er enkelt å overholde. Nemnda viser til at samme parkeringsselskap har ansvar for reguleringen av kundeparkeringen for en dagligvarebutikk som ligger like ved. På skiltingen fremgår det at plassen er åpen for kundeparkering på maksimalt én time, og det er skrevet:

Overtredelse kan medføre kontrollavgift og evt. borttauing for eiers regning og risiko. Ved å parkere på området har fører/eier akseptert dette.

Her er det gitt tilstrekkelig informasjon til fører ikke bare om forbudet, men også om følgene av overtredelse. På skiltet for gjesteparkering for borettslaget er det derimot ingen informasjon om sanksjonsmidler ved overtredelse. Inkassoklagenemnda anser at klager på bakgrunn av ovenstående hadde rimelig grunn til å få vurdert om skiltingen var tilstrekkelig til å kunne ilegge ham kontrollavgift.

Det kan ikke gjøre noen forskjell at klager i dette tilfelle var medlem i borettslaget. Heller ikke husordensreglene inneholder noe om kontrollavgift.

Det ligger utenfor nemndas kompetanse å ta stilling til om det var grunnlag for å kreve kontrollavgift, da kontrollavgiften ikke er en forpliktelse etter inkassoloven. Dette spørsmål må eventuelt avgjøres endelig av domstolene. Nemndas syn er imidlertid at klagers innsigelser hadde rimelig grunn, og da kan fordringshaver etter inkassoloven § 17 andre ledd ikke kreve å få erstattet kostnadene ved utenrettslig inkasso.

4. Vedtak

Klager gis medhold, og inkassoselskapet må betale tilbake inkassokostnadene som er betalt i saken.

Iver Huitfeldt
Nemndsleder